

И ту́ като каза докторътъ станк, по-
отърси си палтото, приготвяя да си тръ-
гне, и пригури въ видъ на послѣсловіе.
„Най послѣ графиняга ся повраща пакъ
въ онова което обичаше испърво, въ по-
литикѣтъ. Защото подирь едикъ година
ще ся вѣнчѣ съ княза Рѣшина.“

— Съ княза Рѣшина ли?

— Хубавецъ единъ на четырdesетъ и
петъ години мѣжъ, посланникъ на Руссіѣ
въ Лисбонъ, който ѣкъ обича безмѣрно
и пише ѣ всякъ седмицъ. Понеже, бла-
годареніе на Владислава Волскаго и на
дамлятъ, покойныйтъ Лѣвичъ ги оставя
спокойны, и, като ся измине врѣмето на
желѣянieto: графинята, ще поспѣши да
ся вѣнчѣ съ князя. Его, тѣ честити! А
то ще каже че трѣба и нѣй да ся по-
грыжемъ колкото за себе си. Бѣди фи-
лософъ друже. Знаѣ же че и азъ нѣ-
какъ любяхъ, и утѣшавахъ и исповѣд-
вахъ ѣкъ. Но прѣди нѣколко дена рекохъ
си въ себе си; „Его тя вдовица и че-
стита. Но семь-сега азъ не самъ ще ѣ
бѣдъ бесполезенъ, но може и да мѣ па-
мятозлобствува, защото знаѣ тайны-
тъ ѣ.“

За туй ся отървахъ отъ неѣъ, като по-